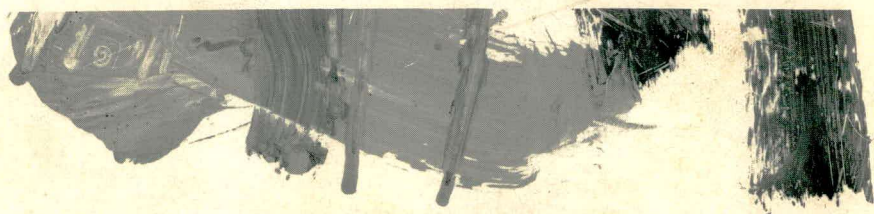

שריאל הייז

בלדות לבן היקר

עֵיטוֹר הַשַּׁעַר: דוֹד סוֹזְנָה

הַעֲבִי יִשְׂרָאֵל עַל בְּמוֹתֶיךָ חָלַל אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים:

שריאל הי"ד הוא אחד ממאות בנינו שנפלו במלחמת יום הכפורים. צעיר מוכשר, וטפוס של נוער הכפות הסרוגות. ממיטב דור הצברים שהניבה ישראל. בוגר ישיבת "נתיב מאיר" ותלמיד המחזור הראשון של ישיבת גוש עציון באלון שבות. ת"ח, צנחן ושיריונאי, חבר "בני עקיבא" מילדותו. סטודנט לכלכלה ומדעי המדינה באוניברסיטה העברית. לאחרונה עסק במסירות בהדרכת סטודנטים מחו"ל בבית מדרש לתורה בירושלים.

נולד י' תמוז תש"י 25.6.1950
 נפל י"א תשרי תשל"ד 7.10.73
 בדרך לחושניה ברמת הגולן

נעלי החיל

נעלי חיל שחוקות ובלות
על מה הן מספרות?
על ימים ולילות
בם צעדנו בחולות
תמירים וגאים,
שזופי פנים.
עזים ונמרצים
עם חיוך תמים
ושחוק נעורים.
העינים אדומות – הזעה נגרת
אך בפינו שירה סוערת,
טפסנו על הרים
ירדנו במורדות
גמאנו מרחקים
נשמנו אבק דרכים.
הכתפים עמוסות
העינים דרוכות
האזנים קשובות
ובלב המון תקוות,
שלא נדע מלחמות
שידינו תהיינה נקיות,
שלא נראה אלמנות
יתומים ונשים עגונות
ואמהות שכולות המבכות את בניהן
וכלות המצפות לחתניהן

הו אלי אל צבאות,
על מה העמדתנו בכל הנסיונות??!
כבר אמרנו את כל הודוים
ביום צום הכפורים
אליך אלקים נשאנו עינינו
בתפילה ודמע שפכנו לבנו,
עוד טרם חשך יום
ולמלחמה הנוראה נקראנו פתאום.
להדף אויב בשער,
להציל העם מכליה וצער,
אוכל לא בא לפינו
בתום צם כפורים
והנה לבשנו 'שוב עוז נעורים
אצים רצים מכל צד ועבר,
אחים לצרה, זעקות ושבר.
לקדש שם ה' יצאו גבורים
חברים יקרים את דמם שופכים
ואנו הנותרים ממשיכים ואינם נרתעים.
זכורים לנו הפסוקים
שנאמרו ע"י קדמונינו הנביאים:
עת צרה היא ליעקב
וממנה נושע!!
ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמין
ואומר לך בדמין חיי, ואמר לך
בדמין חיי!

מֹת גְבוּרִים

שורות שורות! קברים קברים!
לכם כל האותות – לכם כל הזרים!
הן בגופכם עצרתם האויבים,
ולנו הותרתם החיים.
לכל אדם שנות חיים קצובים,
יש המאריך בחיים,
ויש חיים קצרים
וגדולים המעשים.
אם את אלה ואלה
על כף מאזנים נשים
תכריע הכף על פי המעשים.
הוי אחים צעירים,
במותכם מות קדושים,
יקרתם לנו עשרת מונים.
אמנם הותרתם לבבות שבורים,
אך שמכם יכתב בדברי הימים.
היה דור שנלחם וגבר,
על אויב צר ואכזר.
ושוב יספרו מעשי נסים,
כיצד המעטים נצחו הרבים.

[illegible]

בזכות גבורים

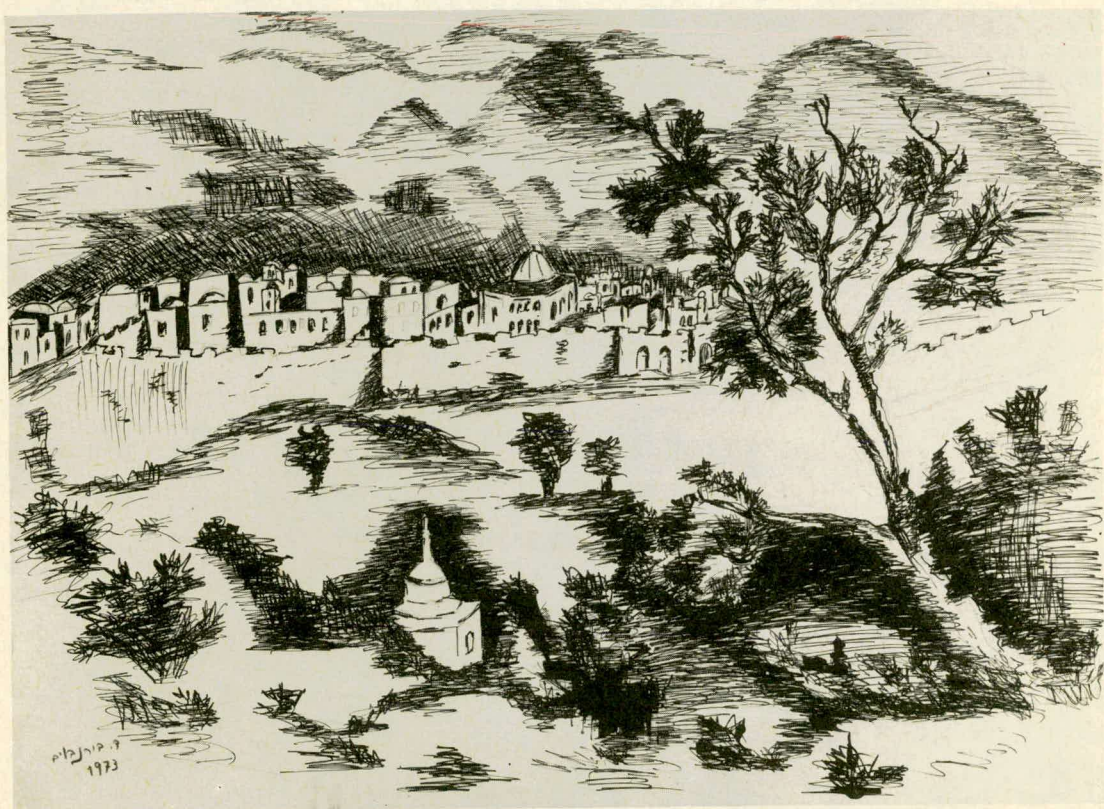
בזכות גבורים עזי פנים
אשר חרפו נפשם ביום הכפורים
על שביתת נשק כבר מדברים
ואולי אף לשלום נושאים פנים.
אומות העולם שהביאו לנו האסון
נעשים פתאום מלאכי שלום.
יתנגשו שני הגושים
בעולם חסר הרחמים,
בשר בנינו בין הגלגלים נשחקים,
דמם נשפך במחיר הנפט של הערבים.
לכל החלטה באום יש חשבון קר ונמהר
היום אמרו הן – ולאן מחר.
רק לאם אוהבת אין חשבון ומחיר
היא את אהבתה לבן בכסף לא תמיר
עמוק בתוך נפשה תשאיר לה מזכרת
מבן שנפל בגבורה מזהרת.
הוי לה לאם
שכך לה קרה!!

איך
נפלו
גבורים

דבורה ז.

לכל האמהות המבכות ילדיהן,
לאבות אשר שכלו בניהם,
לכל לב מר ונשבר,
הנושאים עיניהם ליום המחר,
לכם אשא דברי ואומר:
אינני כותבת סתם שירים,
אינני חורזת סתם חרוזים,
כי מתוך לבי יוצאים הדברים,
נשפכים וזורמים בדם גבורים,
לבי לב אם שכולה
מן הקרב לא ישוב בנה,
הנה אשא לכם כוס נחומים,
לרומם לב דכים ונשברים.
אם כאלה היו הבנים,
על מזבח המולדת מתו מות קדושים.
בודאי גם לכם זכות ראשונים,
מכם ינקו העוז – אתם השרשים!
ואם למרות הכל
תמשיכו לשאת בעול,
ואם למרות היסורים,
תוסיפו לגדל עוד בנים,
גם לכם זכות בדברי הימים.
כי יודעת אני מה קשה הבשורה,
לאב שכול לאם שכולה.
ואם תאזרו כח
ויועילו לכם המלים
אמצא גם אני לאבלי נחומים.

בעת צר וצוקה

בעת צר וצוקה

אחים אנו לצרה

יחד נטה שכם

כל אח יוצא רחם

להדוף אויב בשער

כלם מגויסים – זקן, טף, ונער,

בבתי החולים

מה רבים המתנדבים

להגיש עזרה לפצוע

לעודד לב קרוע

שואלים גם אנשי חוץ

אולי מזגן אויר נחוץ,

הנה הבאנו מקלטים

לכל החילים הפצועים

באמת אין מלים

לכל המעשים הטובים.

גם הילדים הקטנים

ישלחו שי לחילים,

ומכתב קטן יוסיפו

חזרו בשלום! הצליחו!

ונערים ונערות

הגדילו לעשות,

לכל מקום לכל משימה

באים הם להגיש עזרה.

אומר שוב בפשטות

מה רבה ההתנדבות!

אך מה יהיה ביום המחר

עת על האויב נגבר,

האם נחזור לחיים הרגילים

עם כל המזימות גם כל התככים

האם נכריז שוב על שביתות

למרות כל המלחמות,

האם שוב נשב שאננים

נרבה הדר ונכסיס.

נפריד בין עדות

למרות כל הצרות!

הגיע העת לעשות חשבון נפש,

למעט בצרכים למעט ברכש,

הגיע העת לאחד עמנו

כי בזאת כל כחנו.

ולא נחזור על שגיאות העבר

להביא אויב מר ואכזר

וה' אלי לטעזור

אולי נזכה פעם לחיי דרור.

2012

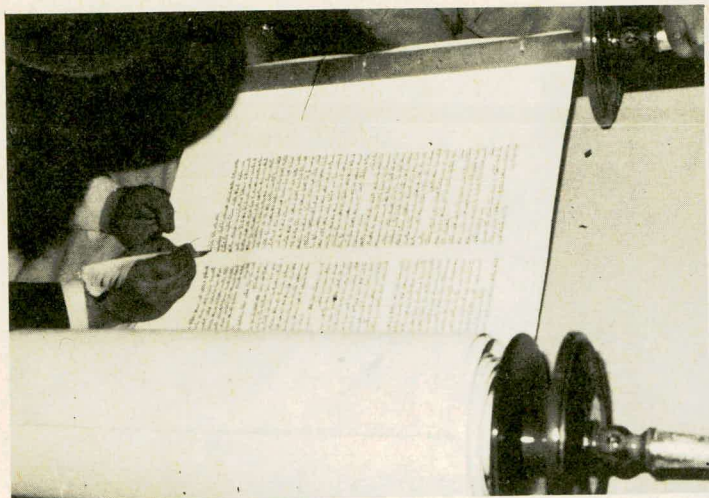
ספר תורה לעלוי הנשמה

בתום צום כפור - השעה מה קשה
האויב בשער - הסכנה גדולה,
נחפז לו בננו, יצא אלי קרב,
צור התורה בבית גנזיו.
עמד ולחם - התורה בלבבו,
דבק בה, חשק בה, עד צאת נשמתו,
יצאה לה בת קול, יצאה ואמרה:
שריאל היקר, הגיעה שעתך
מלאת שליחותך בעולם זה עד תמה
הגיעה השעה להחזיר הנשמה לבוראה.

נפל הבן -
האותיות עלו
הגוילים נשרפו
האותיות פרחו.

ועלתה הנשמה עלתה למרומים
האותיות עמה - קהל המלווים.
נפתחו שערי שמים, ורבה שם התכונה,
נשמות כל הצדיקים יצאו לקראתה.
לוחשים המלאכים: המלווים כה רבים!
אותיות פורחות - מצוות ומעשים.
זו הנשמה - טהורה היא זכה,
בגן העדן תהא מנוחתה.

נפל הבן, האותיות עלו
הגוילים נשרפו
והאותיות פרחו.
ישבו ההורים ישבו בביתם,
הזילו דמעה נשבר לבם,
חשבו מה יאה לעלוי הנשמה
לבן תורה שכל חייו היו שירה.
אין טוב אמרו, מספר תורה
על שם הבן - הנצחה קדושה.
יקראו בספר דברי אל חיים,
אברכים צעירים מבני הישובים,
ישתו בצמא דברי התורה,
נחת רוח לנשמה הקדושה,
תהא זו, מליץ יושר בעת צרה
ומן השמים תצמח לנו ישועה.
יקראו בספר דברי אל חיים,
אברכים צעירים מבני הישובים,
ישתו בצמא דברי התורה,
נחת רוח לנשמה הקדושה,
תהא זו, מליץ יושר בעת צרה
ומן השמים תצמח לנו ישועה.

„אהל שריאל” — בית־כנסת לילדי הקייטנות בדרום

„אהל שריאל” — בית כני
סת לילדי הקייטנות בדרום,
יוקם באיזור חוף אשקלון, על
שם שריאל בירנבוים הי”ד,
שהיה מדריך בקייטנות, ושי
נפל בגולן במלחמת יום הכי
פורים.

שריאל בירנבוים הי”ד היה תלמיד
ישיבת הר־עציון. האב אלישע בירנ
בוים, תרם ספר תורה לבית כנסת
זה לזכר בנו.

במעמד סיום כתיבת ספר התורה
שנערך בביתו של האב השכול בירנ
שלים, השתתפו רבים מחבריו וידי
דיו. במעמד זה, אמרו דברים לענין
כתיבת ספר תורה והנצחת הבנים,
ראשי ישיבת הר עציון, הרב דר.א.
ליכטנשטיין והרב יהודה עמיטל.

ברוך דיין אמת

קמתי הבקר בדמעות ובכי
ראיתי את בני נצב לידי,
והוא אומר לי ברך ובתם
באתי אמא לומר לך שלום.
הן כל כך נחפזתי באותו ערב
בתיק הכנסתי צידה וגרב,
אך היה לי לומר לך המון דברים,
שלא הספקתי כי קצרו הימים.
ישנם דברים שאינם ברורים וסתומים
ואין לבוא בטענות לבורא עולמים,
אך דעי לך אמא כי אלה הבנים,
במותם צוו עליכם החיים!
התחזקי אמא היי גבורה!
הן בדמותך תחזקי השורה,
ולך נשארו עוד המון תפקידים
לחנך הילדים למצוות ולמעשים
הן תזכרי את דרכי בחיים,
על אף שהיו כל כך קצרים,
לכל עת לכל צרה
מצאתי נחמה, מצאתי תושיה,
קבלתי הכל ברוח טובה.
הוי אמא השגיחי על הילדים,
בע"ה תמצאי בהם המון נחומים.

ואבי אב יקר
הן לבבו בודאי נשבר,
חזקי, אמצ'י, דברי אל לבו
כי יודה לה' בעד כל חסדו,
כי נתיבי החיים מלאי יסורים,
יש אכזבות חדשות לבקרים
אך יש להודות לה' על הטוב ועל הרע,
ולהתפלל שיצילינו מכל צרה.
אשרי האדם אמונה בלבו,
הוא בחיים ימצא דרכו.

“BARUCH DAYAN EMETH”

I awoke at dawn with a sigh
There was my son by my side.
And he said to me in a soft tone
“I came mother, to bid you Shalom.
Hurriedly after the fast
I took my kit and quick repast,
I had so much to say
But little did I know
How short would be the say.
Come not to the Creator with complaint
Even if reasons seem dim and faint.
Mother, life is what the sons give
And in their death command you to live.
Be brave, mother, be strong
And your image will help others along.
For you are left with much to do
To raise your children by the Torah true.
Try to remember my way of life
Though my days were so short
That in good and in strife
I found solace and comfort
Accepting all in good faith.
Oh, mother, of your other children take care
And with the help of G-d, they will help
you bear your sorrow.
To my father, my dear father
Whose broken heart you must mend
This message for him I send:
The road of life is paved with pain and grief
But thank G-d for his grace,
Yes, only through our belief
Shall we find our place.
Take the good with the bad
And pray that He will spare us
From what is sad.
Fortunate is he who has faith in his heart
For he will find his way from the start.”

Sariel Birnbaum, of Yeshivat Bnei-Akiva Har-Etzion, 23 years old, left the Yeshiva on Yom-Kippur in a frantic hurry to reach the Golan Heights with his unit. The next day he fell. After sitting “Shiva” his mother wrote a series of poems in his memory. One was translated into English:

ספר לי ידידי על השעה האחרונה
בו בלית עם בני בשעתו הגדולה,
כי רחוקה הייתה מארץ גזרה
ולוי לא שחקה השעה...
רק נודע לי יום הקבורה.
האם צחק בני, האם חייך,
האם בברכת שלום אותך ברך.
האם הרגיש כי שעתו קרובה
וכיצד יצא לבצע הלחימה?
האם שלח לנו פריסת שלום
לה ציפינו יום יום?
הוי ידידי כמה צר לי צר,
כי הכל חלף הכל נגמר,
לו חייבת הייתי נשיקת פרידה,
אך לא ידעתי שזו הפעם האחרונה
ספר לי ידיד, ספר ספר,
את כל הידוע לך, ומה אתה זוכר?

כי לצאת לדרך אצה לו השעה
להדף האוייב בגבורה מופלאה
באש ובמים עמד ונלחם,
פגיעה ישירה והכל נדם,
ובבואנו להרציאו מן הטנק הפגוע.
ישב וחכה עפעף לא ינוע.
על ראשו מצאנו הכפה הסרוגה,
בתיקו התפיליך וסדור התפלה
ולא נותר בו עוד רוח חיים.
עמדנו בכינו בכי תמרורים,
אך הרגשנו כי הותיר לנו ירושה גדולה
את רוחו האיתנה, דרכו המופלאה,
ובעת חופשה, בבואנו לבייתכם
נרשאים אנו עמנו נפש בנכם יקירכם
הנה כך הלך מן העולם איש תם וישר,
שספור חייו לא נגמר.

שמעי נא שמעי אם שכולה
בכאב לך אספר על שעתו הגדולה,
במקום האסוף לאור הנר, ישלמד תורה
עד שנקרא לדרכו האחרונה,
יקר היה לו כל רגע בזה העולם,
עד שהכל תם ונשלם,
ואז בעלותו על האוטובוס
אופטימי היה, ובלבו סוד כמוס
יותר לא דבר, יותר לא צחק,
חשב חשב... שתק שתק...
ידע היטב מה גדולה הסכנה
לאש פרץ קדימה בקומה זקופה
לא שעה אלי באמרי לו שלום
על שאלותי לא השיב בערוב היום

תקוות

אני ישנה ולבי ער
אזני קשובות לכל רחש עובר
אולי יגיעוני פריסות שלום,
מבני אהובי עליו אחלום?
זה שבועים ימים אני מיחלת,
לאות חיים או אגרת גואלת,
יום יום בתבת הדאר אסתכל,
אולי הדוור לי מכתב ישלשל.
בלבי אומר: כמעט אפסו כל התקוות,
אך עלי עוד לחכות ולחכות.
מנסה אני לשער השערות;
אולי בגלל הצנזורה
מכתבו לא הופיע?
אולי הדוור את מכתבי
לאיש אחר בטעות הביא?
כבר אמרתי בלבי
אחפש בספר הטלפונים,
ואצלצל לכל הבירגבומים.
כך אחכה ליום המחר,
עד בוא היום המר והנמהר.
בו בשורה רעה לי הגיעה
שבני היקר לעד לא יופיע.
בגולן נפל חלל
בדמי ימיו נקטל.
כמוהו עוד אחים יקרים נפלו
בעד המולדת נפשם חרפו
הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם,
על במותיך חלל איך נפלו גבורים!!

יהי חלקי עמכם

נצבות המכוניות בשורות ארוכות

לא לשמחות לבית הקברות

ועולים ההורים

האבות מזוקנים

כסוי ראש לנשים.

יושבים במכונית דוממים ושותקים

מתיחדים בנפשם עם זכר הקדושים

במבט עיניהם מה גדולה החרדה

לקראת הפגישה – הפגישה הקשה

וקרבים ובאים לעולם הדממה

העינים יוקדות מזילות דמעה

הלב נצבט ופורצות הזעקות

יקירנו כאן בשורות הדוממות!!

אללי אללי בנים יקרים,

רק תמול הייתם עליזים צוחקים

רק תמול חשבתם העתיד המחר

ופתאם בא הקץ – הכל נגמר.

נצבת אני בתוך ים השכול

ליד קברו של בני הגדול

והלב דואב כיצד אאמיץ

שבני היקר שבק חיים??!!

ושואלת אני ושואלת את השאלה

האם בני הוא זה הסמוך באדמה?

או שמא קבור כאן ספור חיים מופלא

הזועק וצועק רב"שע על מה, ולמה??!!

ואיך מענה ואיך תשובה

זועקת הדממה

זועק גם השם מן הלוחית הלבנה.

לאן שאפנה לכל צד ועבר

בכל מקום זעקות ושביר ,

ורואה אני אם רכונה על קבר בנה
בוכה משתפכת על מר גורלה.

ויש אם זועקת צועקת

את שער ראשה ממרסת,

ורואה אני קברים של בני קבוץ

מכוסים זרים וירק קצוץ

לבנים הביאו מפרי האדמה

מתנת פרידה מתנה אחרונה.

ויש משפחה נצבת בדומיה

מביעה צערה בתפילה זכה,

ושומעת אני אם כורעת בתחינה

באתי לבקש ממך סליחה ומחילה,

כי עצמת ממנו בעוז רוחך.

ועונה הדממה בשתיקה מופלאה

רב לך אמא, בקשתך נתקבלה.

וזועק גם האב בדמעה חנוקה

הענק נא בני לנו מרוחך הגדולה.

ורואה אני קברים של חילים אלמונים

חסרים השמות חסרים המספרים.

ובאים אנשים מניחים זרים ואומרים:

אם אין כאן הורים, ואין אחים,

שלנו אתם, שלנו הבנים.

ורואה אני ורואה בתוך ים השכול

את נצח ישראל זורח באור גדול.

את כל הקדושים יחד אומרים שירה

לפני כסא הכבוד מפילים תחינה.

ואין להם דרגות ואין להם סמלים

כי כלם יחד זכים וטהורים.

ואני את נפשי לא אחוש לא אדע,

בזה המראה הגדול הנורא,

רק שפתי תמלמלנה תפילה

יהי חלקי עמכם בעולם הבא!!!

איך נפלו גבורים

איך נפלו גבורים יקרים

איך נפלו חיילים

מסרו את נפשם למען המולדת

בחורים צעירים שאינם עוד אתנו

1854 נפלו ו-1800 פצועים היו

מלחמה ארוכה היא

מלחמה ארוכה

הלואי שיבא המשיח בקרוב לעולם

הלואי.

זה אחי

זה אחי שנפל שריאל.

שער מתולתל היה לו.

היה לו שער בצבע חום.

עינים חומות היו לו.

תלתלים זהב היו לו.

אני זוכרת איך חזר

מבית מדרש לתורה שם

עבד, כל יום ששי חזר

ואתו כל פעם היה אורח.

איך כולם אהבו אותו

איך היה מדריך בקיטנה

איך עזר לאמי בכל

כל דבר שאמי אמרה

הוא היה מוכן לעשות.

זה

אחי

שנפל.

רותי

בני היקר שריאל ז"ל

מכל אבן חן

יקרת לי בן

לך אין תחליף

לך אין תמורה

נפשי - מה הומיה.

כבר מלא הצרור, מכתבים רבים

מלאי ספורים מלאי שבחים

מה יקרו לי מעשיך הטובים

אך לגדל הכאב לא אמצא נחומים.

בלבי אנצר דמותך התמירה

תמיד עליזה תמיד רעננה,

וזה החיוך המקסים המלבב

מרפא היה לכל יגון וכאב,

ביותר קסמו לי מדותיך הטובות

כבוד אב ואם - אהבת הבריות.

תמיד מוכן להושיט עזרה

לפרט, לכלל בעת צרה,

לשכח איך אוכל מזמוריך היפים

ליד השלחן בשבתות וחגים.

אל השלחן נשב דוממים

חסר האחד, אבלים האחרים

במלאה לך בני עשרים ושלשה אביבים

כלך פורח בזיו עלומים.

הוי מה רבו המכאובים.

על מזבח המולדת

נפש טהורה כה זכה

כיצחק נעקדת - עולה תמימה.

אליך אלי, נשא תפילות

בזכות הבנים בזכות העקדות

נא, אל תתן אותנו לכלות.

1974.3
1974

שיר הגבורה

ברמת הגולן השדות שוב מוריקים
ופרחי אביב בשלל צבעים
יכסו כל הר ותל
דם קדושים, פרחי צבאות ישראל.

פזמון: ובלבי יש תפלה
תרד עיני דמעה
אנא אלקי
הצמח לנו ישועה

ועומדים ההורים
בלבבות שבורים
אל מול שדה קרב
שותים בצמא
את דברי התהילה
על גבורת הבנים שנפלו במלחמה

פזמון: ובלבי יש תפלה

בגולן בין שלל פרחים
צרורות של תרמילים
לירושלים אספתי מתת
את משוש כל חי
לך הבאתי את השי
עם ישראל עם ישראל חי

פזמון: ובלבי יש תפלה

ואטמין את הצרור
שי מבן גבור
בין סדקי כתל סב
וביום גדול של חג
צרור מקיר יזעק
אלקי התפלות,
בזכות כל הנשמות הטהורות
יבוא הגואל
לכל עם ישראל
אנא אלקי
הצמח לנו ישועה

מילים: דבורה בירנבאום

[illegible]

השיר שלי

א. השיר שלי הוא שיר של עצב
בשיר שלי יש חיים בקצב
בשיר שלי ספורים קצרים
זכרונות מעשים על יקירים

פזמון: כי מאז ועד עתה
ידעה הארץ הזאת מלחמה
כי מאז ועד עתה
מדם הבנים צמחה ישועה

ב. השיר שלי מספר על תוגה
המלוה אותנו בכל שעה
בשיר שלי אין שום מנוח
כי איך אפשר אותם לשכוח.

פזמון: כי מאז ועד עתה

ג. השיר שלי מספר על דורות
של בכי וכאב וים של דמעות
בשיר שלי יש תפילה תקוה
מלאה הסאה – הגאולה קרובה.

פזמון: כי מאז ועד עתה

ד. השיר שלי גושר גשרים
על פני דורות כה מזהירים
בשיר תוחלת לקץ הימים
לשוב בנים בתחית המתים.

פזמון: כי מאז ועד עתה

לחץ : יצחק אבני

Handwritten musical score for a song. The notation is on a single staff with a treble clef, key signature of three flats (B-flat, E-flat, A-flat), and a 3/4 time signature. The melody consists of eighth and quarter notes. Below the staff, the lyrics are written in Hebrew. The lyrics are:
שִׁיר - לְיְהוָה
שִׁיר - לְיְהוָה
שִׁיר - לְיְהוָה
שִׁיר - לְיְהוָה

יִי הֵאֱרִיךְ אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ
 אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ
 אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ
 אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ אֶת־יְמֵי חַיֵּינוּ

[illegible]

Handwritten musical score for "The Rose Tree". The score is written on a single staff with a treble clef and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The melody consists of eighth and quarter notes. Below the staff, there are three lines of handwritten lyrics in Hebrew. The first line includes a circled 'X' above a measure, followed by a double bar line and the word 'HSA'. The second line has a '+' sign under a measure. The third line has a '+' sign under a measure.

Lyrics:

פֶּלַח הָאֵשׁ יְהוָה - מִן הַיָּם
 פֶּלַח הָאֵשׁ יְהוָה - מִן הַיָּם
 פֶּלַח הָאֵשׁ יְהוָה - מִן הַיָּם

[illegible]

Handwritten musical notation for the vocal line, featuring a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 3/4 time signature. The melody is written on a single staff with various note values and rests. Below the staff, the lyrics are written in Hebrew and English: "פָּא-רְ-בִּי מִן הַיָּם וְהַיָּם יִשְׁלַח יָדוֹ וְיִשְׁלַח יָדוֹ כִּי נִשְׁלַח יָדוֹ וְיִשְׁלַח יָדוֹ". The notation includes a "rit." marking and a "3" indicating a triplet.

Handwritten musical notation for the first staff, featuring a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 4/4 time signature. The tempo marking "1. 68 Andantino" is written above the staff. The melody consists of eighth and quarter notes, with some notes beamed together. The lyrics "ח' כ' N- sk 1-38 Y-ח' 3'- ח' ח'-lc-ח' ח'-לks ח'-h- ח'N" are written below the staff.

Handwritten musical score for voice and piano. The score includes a treble clef, key signature of one sharp (F#), and time signature of 4/4. The lyrics are written below the staff.

Lyrics:

כִּי הָלַכְתָּ בְּרֵגְלֶיךָ וּבְחֵיקֶיךָ
וּבְחֵיקֶיךָ וּבְחֵיקֶיךָ
וּבְחֵיקֶיךָ וּבְחֵיקֶיךָ
וּבְחֵיקֶיךָ וּבְחֵיקֶיךָ

ה ת מ ו נ ו ת מ ד ב ר ו ת

הנה כבר תלינו התמונות על הקיר
ובאים האורחים מכפר ומעיר
ויש אחד חסר פה, חסר בכל פינה,
זה ששאלני:
אמא, מתי תציגי תמונותיך בתערוכה.

אז עניתי לו ברב תמיהה
עד לתערוכה בני - הדרך רחוקה
מודה אני לאל, על שמחת היצירה
סם חיים הוא לי - אני כל כך מאושרה.

ואם כי אינני צופה לגדולות
מה לי ולכל הכבוד.
שמחת החיים, הן זהו הסוד
אם ירצה האל, אצוד עוד ועוד.

וקבל הוא דברי בהבנה רבה
הן כזה הוא היה - התגלמות השמחה
ושמח עמי עם כל תמונה
הביט בה באהבה רבה.

הנה התמונות של הרי יהודה
עליהם צפה בקדושה רבה.
והנה תמונת האם העצובה
וזורח הנר ומאיר את לבה.
והנה התמונה של רמת הגולן
שם לחם, נפל, ולא קם...

וחג היום בישראל, וצוינו על השמחה
ובלב שמחה ואבל מתחרים בערבוביה.
ואיך לדעת מי חזק יותר
הצער השמחה או הקול האחר.

האומר לי, עליך להתגבר
על הצער הכאב וליצור יותר
הן כך צוו עלינו הבנים,
לשמר לנצר, לאהב את החיים

ובכח האמונה ובכח היצירה
תבוא על ישראל, הגאולה השלימה.

והיום הזה עם פתיחת התערוכה
יש לי הרגשה כי בכל תמונה
מתחבאת אי שם נפש קדושה
הן בני הוא זה שמביט בי ואומר
בכח זה עוד תצרי יותר.
הנה הוא כאן בתמונת הסב,
מזכירה העבר - הצער שחלף.
הנה הוא כאן, בתמונת החסיד
מביט מחייך צופה לעתיד.

תערוכת ציור ורישום של

דבורה בירנבוים

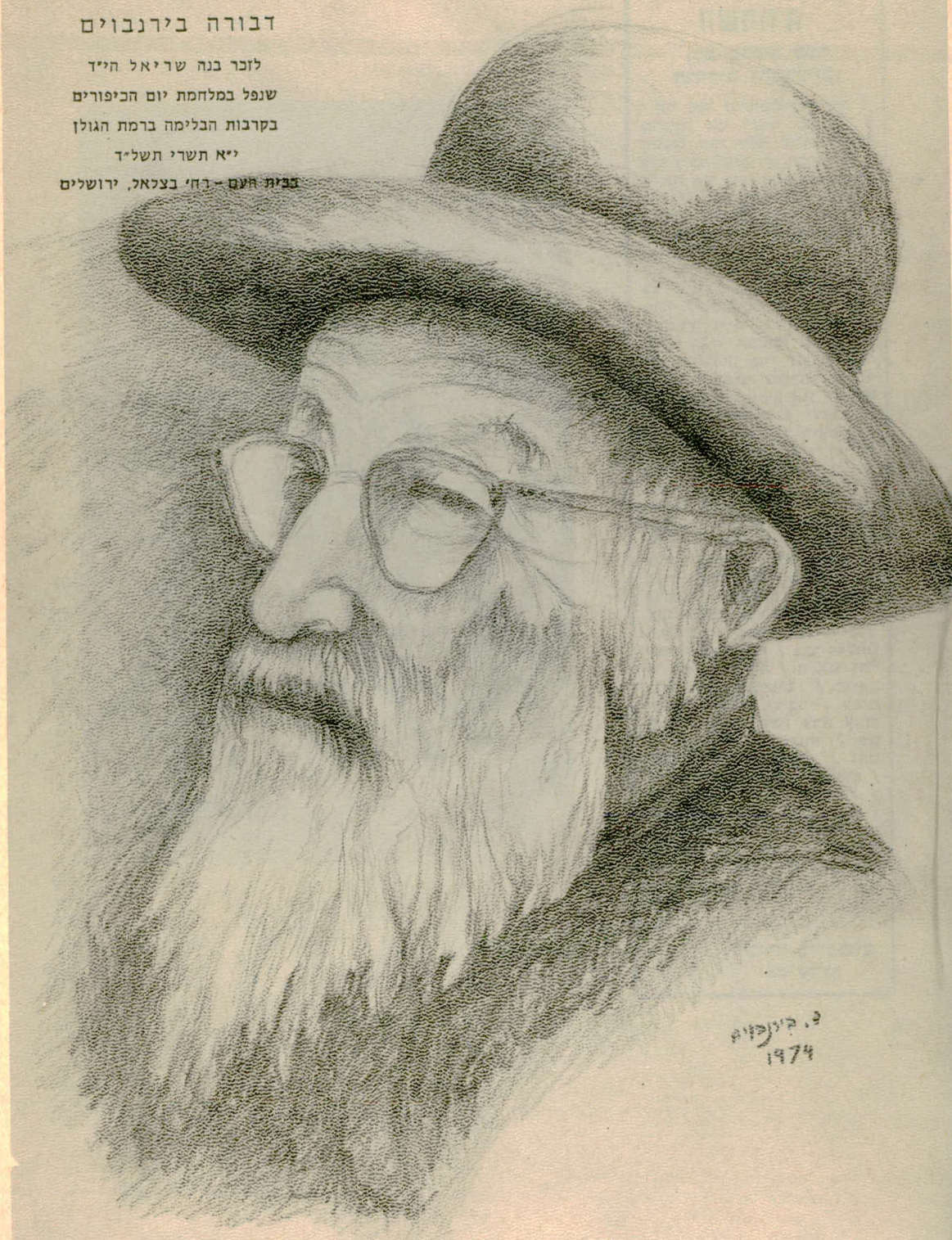
לזכר בנה שריאל הי"ד

שנפל במלחמת יום הכיפורים

בקרבות הבלימה ברמת הגולן

י"א תשרי תשל"ד

בבית העם - רח' בצלאל, ירושלים

פ. קינכזים
1974

אל מול הרשימה

השחורה

(עם פרטים מפי
החללים והנעדרים)

אל מול הרשימה השחורה /
מרכינה אני ראשי בדומיה /
זועקים אלי אלפי שמות הנופ-
לים / במלחמת יום הכיפורים. /
ורואה אני בין האותיות השחור-
רות / אלפי משפחות שכולות /
אבלות / שלכם מאד נרגש /
מה רב המותר — מאתנו נר-
ש !!! /

וחולם בי לבי / במוצאי שם
בני / ניצב בשורות ומזדקר לי-
מולי / הנה גם אני... / באחי
להזכירך היום אמי הקרה /
אנא, עצרי הקשיבי בדומיה /
הנה החלמתי מדי הצבא בשי-
חורים / כמוני בשורה גם יתר
הקדושים / צועדים אנו דוממים
ברשימות ארוכות / יצאנו מן
המסותרים יצאנו אל החובות /
לא שירה בפינו, לא תרועת
מחול / באנו להזכיר לעם הי
כאב הנדול / הפחית ומבהלים
יצאנו לחתום / בטוהר, ביושר
ובתום / אליכם לא שבנו עד
היום / אולם היום יצאנו אל
הרחוב בועקה / לא במלים —
בקול דממה דקה / באנו לתבוע
עלבונות הקדושים / שבמותם
ציוו עליכם, החיים / כי נרפים
אתם ניעד ובמעשים / עד מתי
ישחקו הנערים ? / כבר שילמנו
די מחיר מחללים / היטיבו דרי
ככם, הרבו המעשים ! / הגיעה
השעה להנחמה יציבה / למען
תחזיקו מעמד בעת צרה / כי
מי יודע את יום המחר / יום
הדין עדיין לא נגמר ! / ואם
תוסיפו לשכת בעיניים עצומות /
יגבר הכאב, יגברו האסונות /
ויודעה אז החשבון גדול ונורא /
על כל אלה שכבר שילמה הי
מדינה / הנה יצאנו מן הקברים
להזעיק הלכות / בדוכנים מור-
תרים בלונות הרחובות / ואי
לדור שאחרינו ישבה / בנפשו
יתחייב — אם יתנה כך. /

דבורה בינצמיוו
אם שחלה

